

I den efterfølgende debat deltog — foruden *forespørgeren* og *statsministeren* — *Auken* (S), *Christophersen* (V), *Glensgård* (FP), *Hilmar Bavnsgaard* (RV), *Ninn-Hansen* (KF), *Gert Petersen* (SF), *Svend Erik Sørensen* (KrF), *Jørgen Jensen* (DKP), *Brusvang* (CD) og *Wilhelm* (VS) samt uden for ordførernes kreds *Kurt Hansen* (VS). Endvidere havde *handelsministeren* (Erling Jensen) og *økonomiministeren* (Per Hækkerup) ordet.

Under forhandlingerne stillede *forespørgeren* (*Knud Jespersen*) (F. sp. 5831) følgende *forslag om motiveret dagsorden*:

„Idet folketinget konstaterer, at de hidtidige foranstaltninger mod arbejdsløsheden har været utilstrækkelige, således at den fortsat er af katastrofalt omfang og antager permanent karakter, opfordrer det til, at der inden tingets sommerferie træffes nye og mere effektive foranstaltninger for at forøge beskæftigelsen, og går dermed over til næste sag på dagsordenen.“

Dette forslag forkastedes (F. sp. 5863) med 96 stemmer mod 32 (FP, DKP, VS og Gert Petersen (SF)).

7. Den 30. maj 1975 anmeldtes i folketinget (F. sp. 5649) følgende forespørgsel til *statsministeren* af *Ninn-Hansen* (KF), *Burgdorf* (KF) og *Stetter* (KF):

„Vil regeringen foranledige, at der gennemføres en ordning for bevillinger, så en minister altid inden for sit administrationsområde kan hindre en bevillings gennemførelse?“

Fremme af forespørgslen vedtoges $\frac{3}{6}$ (F. sp. 5662). Forespørgslen foretoges $\frac{16}{6}$ (F. sp. 6586).

Ordføreren for forespørgerne (Ninn-Hansen (KF)) oplyste, at forespørgslen havde sit udgangspunkt i Jens Jørgen Thorsens-sagen. Men den havde videregående perspektiver. Det var forespørgernes ønske at hindre gentagelser og at gengive folketinget sin bevillingsret.

Statsministeren (Anker Jørgensen) forstod godt, at filminstitutets garantitilsagn til optagelse af Jens Jørgen Thorsens Jesusfilm havde vakt bestyrtelse både i tinget og i store dele af befolkningen. Denne afgørelse var efter statsministerens mening uforståelig og måtte give anledning til overvejelse af, hvordan man i fremtiden kunne skabe en bedre sikring af, at der ikke blev truffet afgørelser af lignende karakter. Det var da også med det sigte, kulturministeren havde givet tilsagn om at tage initiativ til en revision af filmloven.

Om det netop skulle ske på den måde forespørgerne havde foreslået, burde dog nok gøres til genstand for grundig overvejelse. I disse tilfælde stod man over for en meget ømtålelig balance mellem